

Ludmila Lujková

Pohádková dobrodružství čarodějnického kluka Ťulínka

Ilustrace: Milan Václav Hakl



Jak Ťulínek šel na noční výpravu

V Čarodějnické zemi byla Čarodějnická vesnice, za vesnicí byl les, v lese byla skála, pod skálou byla chaloupka a v chaloupce žila čarodějnická rodinka: maminka čarodějnice Kuliočka, která vařila léčivé čajičky z bylinek, tatínek čarodějník Větroplach, který létal po světě a čistil komíny, a jejich synek čarodějnický kluk Ťulínek. Maminka s tatínkem mu vybrali toto jméno, protože se k nim pořád tulil a říkal: „Ťuli ťuli ťuli!“

Jednoho dne zažil Ťulínek se svým kamarádem Všudybýlkem opravdu velké dobrodružství. Byl poslední den v dubnu – den Čarodějnického sletu. Je to velký

svátek, kdy se slétnou všichni čarodějníci, čarodějnice a čarodějnické děti, aby společně spálili ve velikém ohni všechno špatné, i ošklivá slovíčka, a zase v celé zemi kvetla láska.

Řulínek byl celý nedočkavý. Ráno se probudil už ve čtyři hodiny, kdy všichni ještě spali. Otevřel okno a tu uslyšel nějaký hlas.

„Řulínku, ty už taky nespíš?“ Pod oknem stál jeho kamarád čarodějníček Všudybýlek.

Řulínek vykoukl z okna a pověděl mu: „Nespím, Všudybýlku, nemůžu se dočkat Čarodějnického sletu.“

„Víš co?“ navrhl Všudybýlek, „půjdeme se někam projít, třeba do lesa!“

Řulínek se oblékl a potichoučku, aby neprobudil maminku, vyšel ven.

Přestože byla ještě tma, oba čarodějníčtí kluci se statečně vydali k lesu. Šli po pěšince a světlušky jim svítily na cestu.

„Kam mě to vedeš?“ ptal se Řulínek.

„Jdeme se podívat na lidičky do jejich Lidské země,“ odpověděl Všudybýlek.

„Ale tam my nesmíme!“ ulekl se Řulínek.

„Ještě jsme je nikdy neviděli, jsem zvědavý, jací jsou. Půjdeme jen na okraj vesnice, koukneme se na ně z dálky,“ lákal Všudybýlek.

Kluci vešli do lesa a aby se nebáli, povídali si o tom, jaký asi bude Čarodějnický slet – jestli tam bude tak jako loni velký oheň, voňavý buřtguláš, sluníčková limonáda

a zábavné soutěže se sladkou odměnou. Ani si nevšimli, že už je světlušky nedoprovázejí a okolo nich je jenom černá tma.

Ťulínek zakňoural: „Já se bojím!“

„Neboj se, za chvílku vyjdeme z lesa, tam už taková tma nebude,“ uklidnil ho Všudybýlek. A kluci šli lesní pěšinou dál, až přišli na louku.

„Podívej, Ťulínku, tamhle je nějaký malý domeček, v něm se schováme a počkáme, až vyjde Sluníčko.“

Šli tedy k domečku. Najednou se k nim s obrovským rámusem řítilo strašidlo, které dělalo: „Haú haú haú, baf baf baf!“ Čarodějníctví kluci se strašně vylekali a utíkali pryč. V té tmě vůbec nepoznali, že je to pejsek.

A uviděli další, o trochu větší domeček. „Všudybýlku, rychle poběž, tam se schováme!“

Otevřeli dveře a znenadání se ozvalo: „Kykyryký, kokokodák, pípípípíp!“ Tady byla také strašidla. Kluci se zase strašně vylekali, zabouchli dvířka a utíkali rychle pryč. V té tmě vůbec nepoznali, že je to kohoutek, slepička a kuřátko – celá slepičí rodinka.

Pak uviděli domek s velkými vraty a běželi k němu, aby se konečně schovali tam.

Otevřeli vrata, vešli dovnitř, když vtom se ozvalo: „Chrochrochro, mé mé mé, bū bū bū, bé bé bé, íhahá!“ Kluci si mysleli, že jsou v pekle u čertů. Vylekali se tak, jak nikdy v životě. Vzali nohy na ramena a utíkali co nejrychleji pryč. V té tmě vůbec nepoznali, že je to prasátko, kozička, kravička, ovečka a koníček.

V dálce uviděli velký dům se svítícími okny, ale ten je už nelákal. Byli tak vystrašení, že se otočili a utíkali zpátky k lesu a volali: „Pomóc, pomóc, pomóc!“

Uslyšelo je Sluníčko, které se zrovna probouzelo v mráčkové postýlce. Vykouklo ven, vyskočilo na nebe, zazářilo a podívalo se, zda neuvidí Ťulínkova tatínka Větroplacha, který se měl vracet domů z práce. Rozhlédlo se po zemi, našlo ho u studánky Hlubánky, jak odpočívá, a povědělo mu, že kluci potřebují jeho pomoc.

Větroplach poděkoval, nastartoval motorové koště, vzlétl do oblak a už viděl kluky, jak běží k lesu a strachy sotva popadají dech. Přistál před nimi, posadil je na koště a společně odletěli do vesnice, kde je již vyhlížela maminka Kuliočka a rodiče Všudybýlka.

To bylo radosti, že se zase všichni ve zdraví setkali! Ťulínek s Všudybýlkem jeden přes druhého vyprávěli o svém dobrodružství a dospělí jim pozorně naslouchali. Tatínek Větroplach jim pak ale řekl, aby to už raději nikdy nedělali, že je to nebezpečné. Kluci slíbili, že se víckrát v noci toulat nebudou.

Od této příhody čarodějnický kluk Ťulínek už není v den Čarodějnického sletu nedočkavý a nevymýšlí žádné vylomeninky ani lumpárničky. Raději ostatním pomáhá, třeba míchá sváteční buřtguláš, aby se nepřipálil.

A byl tam Čarodějnický kopec, na Čarodějnickém kopci čarodějnický zvonec, na čarodějnický zvonec zazvonili bimbam, bimbam, bimbambim. A čarodějnické pohádky je konec.